

АСОЦИАЦИЯ НА БЪЛГАРСКИТЕ ЧЕРНОМОРСКИ ОБЩИНИ

Сертифицирана по стандарт ISO 9001:2000 от CERTQUA, Германия

Изх. №14/13.05.2013 г.

Възниква срещу м. 9/13г.
14.05.2013

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Съд
14/к.л. 9/2013
Дата 14/05/2013

На Ваш изх. № 8/к.л.9/2013

ОТНОСНО: Определение на КС от 18 април 2013 г. по конституционно дело №9/2013 г. за разглеждане по същество на искането на президента на Република България за установяване на противоконституционността на разпоредбите на чл.17, ал.2, т.6 и чл.17а, ал.1, т.2 от ЗУЧК и конституирането на Асоциацията на българските черноморски общини като заинтересована страна по делото

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ТОКУШЕВ,

Във връзка с конституирането на Асоциацията на българските черноморски общини като заинтересована страна по конституционно дело №9/2013, предоставяме на Вашето внимание обобщеното ни писменото становище по делото.

По повод първата част от искането, обявяване разпоредбите на чл.17, ал.2, т.6 от ЗУЧК за противоконституционни, само община Бургас го счита за неоснователно по следните съображения:

Направените промени в ЗУЧК, въведени със Закона за изменение и допълнение на ЗУЧК (Обн. ДВ, бр. 27 и 28 от 2013 г.) намират пряко и непосредствено приложение по отношение на черноморските общини и ползват същите, доколкото насърчават развитието на местното самоуправление, създават възможности за формиране на нови собствени приходоизточници за общинските бюджети, както и за разкриването на работни места, което е от особено значение в условията на икономическа криза.

Твърдяната противоконституционност на нормата на чл.17, ал.2, т.6 от ЗУЧК е мотивирана с несъвършенства в законовата материя, регулираща сертифицирането на инвестициите, а именно - Закона за насърчаване на инвестициите (ЗНИ), без да е поискано обявяването на конкретни текстове от този закон за противоконституционни. Коментираната непълнота в ЗНИ и необходимостта от изработването на защитни механизми, обезпечаващи осъществяването на обект със сертификат за клас инвестиция, допустим по смисъла на чл.17, ал.2, т.6 от ЗУЧК, не обосновават от самосебе си извод за

противоконституционност на оспорените разпоредби. Сочените в искането непълноти в правната уредба могат да са основание за приемането и на допълнителни правила, гарантиращи изпълнението на обекти със сертификат за клас инвестиция и на санкции за тяхното неизпълнение, но не и довод в подкрепа на искането на президента.

Съображенията, че приемането на разпоредбата на чл.17, ал.2, т.6 от ЗУЧК има за своя последица неравносвойно отчитане на отделни конституционни ценности, а именно – чл.15 /Република България осигурява опазването и възпроизводството на околната среда, поддържането и разнообразието на живата природа и разумното използване на природните богатства и ресурсите на страната/, чл.18, ал.6 /Държавните имоти се стопанисват и управляват в интерес на гражданите и на обществото/ и чл.19, ал.2 /Законът създава и гарантира на всички граждани и юридически лица еднакви правни условия за стопанска дейност, като предотвратява злоупотребата с монополизма, нелоялната конкуренция и защитава потребителя/ са необосновани. Лишено от правна основа е твърдението, че разпоредбата на чл.17, ал.2, т.6 от ЗУЧК е насочена едностранно към насърчаване на инвестициите без да държи сметка за визираните горе конституционни ценности и основни цели на ЗУЧК.

Изцяло в дискрецията на парламентарния законодател е решението да въведе специфични особености в правния режим по отношение на земеделски земи и поземлени имоти в горските територии в определен регион от територията на страната, отчитайки природните му и икономически дадености и потенциал. В този смисъл решението за тези имоти, попадащи в границите на охранителните зони „А” и „Б” на Черноморското крайбрежие нямат за цел и не водят до неравнопоставеност в режима на споменатите видове имоти, а само отчитат характерните особености на територията и икономическото развитие в Черноморския регион, в т.ч. развитието на туризма и транспорта.

Изводимо от горното, с приемането на разпоредбата на чл.17, ал.2, т.6 от ЗУЧК не е налице твърдяното нарушение на чл.4, ал.1 и чл.19, ал.2 от Конституцията на Република България.

В искането на Президента до Председателя на КС се излага твърдението, че създаденият нов чл.17а, ал.1, т. 2 от ЗУЧК предвижда изключение от общата забрана за строителство и поставяне на преместваеми обекти и съоръжения, промяна на предназначението и учредяването на ограничени вещни права върху пясъчните дюни, които попадат в границите на зона „А” и „Б” или в урбанизираните територии на населените места след границите на зона „А”, когато с влязъл в сила подробен устройствен план се предвиди изграждане на обекти на техническата инфраструктура.

В искането се твърди, че оспореното изключение не обосновава превес на обществения интерес, тъй като не държи сметка дали засегнатите обекти са публична собственост, които се стопанисват и управляват в интерес на гражданите и обществото, или са частна собственост, принадлежащи на субекти, осъществяващи стопанска дейност.

Считаме, че новият чл.17а, ал.1, т.2 от ЗУЧК е приет в съответствие с принципите на конституцията, и се гарантира възпроизводството и опазването на околната среда и природните богатства. Мотивите ни в подкрепа на това са следните:

Законодателят е обявил пясъчните дюни за публична държавна собственост, която не може да бъде обявена за частна. Съпоставяйки вида собственост, т.е. единствено държавна публична за тези територии, с общите принципи регламентиращи допустимостта на строителство в чужди поземлени имоти по реда на Закона за устройство на територията и специалните закони: Закон за водите, Закон за електронните съобщения, Закон за енергетиката и др. приложими, е видно, че единствения допустим начин за

извършване на строителство – надземно или подземно в чужд имот е чрез нарочен и специален акт – учредяване на право на строеж, право на преминаване или сервитути. Изхождайки от нормите на Закона за държавната собственост, субектите, осъществяващи стопанска дейност, не могат да осъществяват строителство или друга инвеститорска дейност в имот публична държавна собственост, ако не бъдат изрично оправомощени със съответното волеизявление - решение на Министерски съвет.

В този смисъл, в новия чл.17а т.2 от ЗУЧК законодателят създава само една правна възможност за преценка на национално ниво, дали със съответното инвестиционно предложение ще се изгражда техническа инфраструктура, която е допустимо изключение за строителство и със изграждането на което се предлага вариант за опазване на околната среда и природните богатства (например в територии където това е единствения начин за осигуряване на свързаност с канализационни и водопроводни мрежи.).

Действително, действащото законодателство – Законът за устройство на територията включва широк кръг от обекти в определението „техническа инфраструктура. Следва да се има предвид, обаче че обектите на техническата инфраструктура не могат да принадлежат всекиму. Изграждането им, техният ремонт и поддръжка се извършва от и за сметка на държавата, общините или съответните експлоатационни дружества. Следователно не могат де се споделят твърденията, че с приетите изменения интензитетът на защитата на дюните в зона „А“ се намалява, съответно не е налице твърдяната противоконституционност на разпоредбата на чл.17а, ал.1, т.2 от ЗУЧК, съответно не е налице нарушение чл.4, ал.1, чл.15 и чл.18, ал.6 от Конституцията на Република България.

Марияна Иванова
Изпълнителен директор на АБЧО

